

SNÍŽEK V ZAHRADĚ

Od rána chumelilo, sníh obarvil na bílo trávníky, které byly už mnoho dní zešedlé. Ulice začínaly vypadat pohádkově – tak, jak to Míša měla nejradši. Špinavé hromady sněhu pomalu mizely pod stříbřitou peřinou a holčička si tak mohla znovu připadat jako na začátku zimy. Míša si však tu magickou proměnu nežívala. Vracela se ze školy a nad něčím dumala, vůbec si nevšimla, co se kolem ní děje. A neviděla ani Pupíka, který ji vyběhl přivítat. Teprve jeho veselé štěkání vytrhlo dívčenu ze zamyšlení.

„Haf, haf!“ radoval se pejsek a skákal kolem Míši.

„Ahoj Pupíku,“ usmála se konečně holčička a hladila pejska po mokré hlavice. „Vůbec jsem si tě nevšimla.“

„Mmm?“ pípl Pupík a radostně se nechával hladit dál.

„Samozřejmě že jsem čekala, až se objevíš,“ ujistila ho Míša a podala mu svůj sáček s přezůvkami, aby jej nesl. Nadšený pejsek zavrtěl ocasem a spolu s Míšou vyrazil domů. „Jenom jsem se zamyslela. Dneska se musím zeptat maminky, jestli se budu moct o prázdninách postarat o Řehořova králíčka. Už tak jsem váhala příliš dlouho. Zítra je poslední den školy, a pokud maminka nebude souhlasit, Řehoř bude muset najít na hlídání Snížka někoho jiného.“

„Haf, haf?“ Pupík se na chvíli zastavil a tázavě se na Míšu podíval.

„Ano. Řehoř jede na dva týdny pryč a nemůže si s sebou vzít zvířata. O Tygříka se postará jeho babička, protože sama má dvě kočky, ale králíčka k nim přibrat nemůže. Pupíku, tolik bych si přála, aby maminka souhlasila...“ vzdychla Míša, protože se bála, že by to mohlo dopadnout úplně jinak.

Míša zastihla maminku u stolu v kuchyni, skláněla se nad stohem barevných papírů.

„Ahoj Míšo,“ pozdravila ji vesele paní Katka. „Podívej, co pro tebe mám!“

Na desce stolu stála pěkná papírová kočička z oranžového papíru. „Ta je krásná!“ zajásala Míša a posadila se k mamince. „To jsi mi nikdy neříkala, že umíš skládat origami. Naučíš mě to?“

„Jistě!“ rozesmála se paní Katka. „Na tom nic není. Naučila jsem se to dneska v práci. Zítřka ve školce budeme slavit Den koček, takže trénuju, než to s dětmi vyzkoušíme.“

„A králíčka? Umíš poskládat králíčka?“ vyptávala se Míša a prohlížela si přitom kočičku ze všech stran.

„Bohužel, zatím umím jenom kočičku, ale zvlášť kvůli tobě jsem objednala knížku s nejrůznějšími zvířaty. Třeba tam bude taky králíček. A proč tě napadl zrovna ten?“

Míša věděla, že je to ideální příležitost, aby mamince řekla o svém problému. K holčiččinu velkému překvapení maminka bez váhání souhlasila.

„Samozřejmě, můžeš ho na ty dva týdny přivést. Stejně nikam nejedeme. Ale zvládneš to, Míšo? Vždyť já s tatínkem pracujeme a ty už jedno zvířátko na starosti máš.“ Paní Katka se podívala na Pupíka, který netrpělivě pobíhal kolem trouby a snažil se uhodnout, co to z ní tak krásně voní.

„Ach, maminko, děkuju! Jasně že zvládnu!“ ujistila ji Míša a vrhla se mamince kolem krku. „Vždyť Pupík je tak samostatný. Určitě mi pomůže se o Snížka postarat. Že ano, Pupíku?“

Pejsek se neozýval, protože zrovna zjistil, že tak báječně může vonět jenom žemlovka s jablky. Aby měl jistotu, že se na něj při servírování oběda nezapomene, pohodlně se rozvalil před troubou a začal se mlsně olizovat. Maminka s Míšou se zachichotaly a potom začaly skládat barevné papírové kočičky.

Králíčka přivezli k Míši domů v sobotu ráno a okamžitě dobyl srdce všech členů domácnosti. Byl překrásný: maličký, bílý a huňatý. Čokoládovými očkami se zvědavě rozhlížel po novém místě, a jakmile ho Míša pustila z klece, začal si dům prohlížet. V holčiččině pokoji se cítil pohodlně, nejvíc se mu ale líbil obývací pokoj. Stála tam spousta květin, které maličkého fascinovaly. Rád se schovával mezi svěšenými zelenými listy a čekal, až ho Pupík najde.

Jednoho odpoledne ho Míša pustila na koberec v obýváku, když vtom zazvonil zvonek. Pupík začal vesele poskakovat u vchodových dveří.

„To bude určitě maminka,“ zavolala Míša a odběhla do předsíně. „Hned jsem zpátky, Snížku!“

Maminka se vesele usmívala, pozdravila se s Míšou a podala jí balíček.

„To je pro tebe,“ řekla, postavila na podlahu různé tašky a krabice, pak pohladila Pupíka po hlavičce a svlékla si kabát.

Míša rozbalila šedý papír a vytáhla z něj knížku.

„Umění origami. Zvířata z celého světa,“ přečetla holčička nahlas. „Ach, děkuju, mami! Podívej, je tady i králíček!“ zajásala, když knížku prolistovala.

„Doufala jsem, že tam bude,“ usmála se paní Katka a odnesla tašky do kuchyně. „Tak to by ses mohla dát do práce, napřed ale prosím zavři dveře, myslím, že jsem je nedovřela. A jak se má náš kamarád Snížek?“

„Zrovna poskakoval po obýváku. Pojď, Pupíku, ukážeme mu králíčka z knížky. Určitě bude překvapený, až ho uvidí,“ rozesmála se Míša.

Holčička si dřepala ve dveřích do místnosti a pečlivě se rozhlédla.

„Snížku, kam ses poděl?“ zeptala se. „Pojď sem, něco ti ukážu.“ Otevřela knížku na stránce s papírovým králíčkem a potom zašeptala Pupíkovi: „Asi mi musíš zase pomoci... Určitě se znovu schoval pod nějakou kytku...“

Pejsek se nejdřív přikradl pod kapradinu, potom nahlédl pod rozložitý fikus a za podlouhlý květináč s fialovými horskými or-

